

de samme Ord, som findes i Lovforslaget, saaledes som det er tilsendt os fra det andet Ting, og det havde altsaa været overflødig at optrykke dem paa ny i Ændringsforslaget. Det eneste, som Forslagsstillerne foreslaa ændret i Paragraffen, saaledes som den er tilsendt os, er jo, at Ordene „i Løbet af samme Tidsrum“ ændres til „samt at han i de sidste 5 Aar“. Da nu imidlertid Bestemmelsen om, at vedkommende ikke maa have ført et Levned, der vækker Forargelse o. s. v., fremtræder som Ændringsforslag her, skal jeg komme lidt nærmere ind paa at omtale disse Værdighedsbetingelser, idet den formelle Adgang dertil er givet ved, at de altsaa foreligge som Ændringsforslag her ved 2den Behandling. Naar der hidtil har været Uenighed om, hvorvidt saadanne Værdighedsbetingelser burde optages i Loven eller ej, og naar det endnu i Fjor var Ønsket i dette Ting, at man ikke indførte saadanne Værdighedsbestemmelser, har det ingenlunde været af den Grund, at dette Ting eller dets Flertal ønskede, at vitterlige Drukkenbolte eller Kvinder, som drive Erhverv ved Utugt, skulde have lovmæssig Adgang til Alderdomsunderstøttelse. Det er ingenlunde dette, som har givet Anledning til, at dette Tings Flertal — og ganske i Overensstemmelse dermed ogsaa Regeringen — har modsat sig Indførelsen af disse Værdighedsbetingelser. I Praksis er det nemlig slet ikke saaledes at Folk, der have gjort sig skyldige i disse Ting, som nævnes i Ændringsforslaget, i Reglen have faaet Alderdomsunderstøttelse. Det er jo ingenlunde i Praksis saaledes, som det er blevet gjort gældende her ved 1ste Behandling af det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) under en Forhandling, hvor jeg var optaget i det andet Ting og derfor ikke havde Lejlighed til at høre det, at de kommunale Raad ere piskede til at give Alderdomsunderstøttelse til Skøger, som det ærede Medlem udtrykte sig. Jeg skal nævne et Par administrative Afgørelser med Hensyn til den Sag, som vise, hvorledes Administrationens Stilling dertil har været. Med Hensyn til det sidstnævnte, Erhverv ved Utugt, foreligger der f. Eks. en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 1896 til Kjøbenhavns Magistrat, hvori man erklærer sig enig med Magistraten i, at en forhenværende Bordelværtinde ikke vil kunne faa tilstaaet Alderdomsunderstøttelse. Endvidere er det i en Skrivelse af 16de November 1896 fra Indenrigsministeriet til Kjøbenhavns Magistrat billiget, at den

Alderdomsunderstøttelse, der var tilstaaet en Kvinde, om hvem det var oplyst, at hun til Dels ernærede sig ved at gaa til Haande i et offentligt Hus — altsaa ikke, at hun selv drev Utugt — inddrog. I en anden Skrivelse, af 26de April 1898, ligeledes til Kjøbenhavns Magistrat, udtales det, at det ikke skønnedes, at der burde være tilstaaet Alderdomsunderstøttelse til en Kvinde, der gentagne Gange, senest i Maj 1888, havde været behandlet for Syfilis paa Kommunehospital, og som tidligere sammen med sine to Døtre havde ført et i høj Grad løsagtigt Liv, hvorfor der i 1880 af Politiet var givet hende Advarsel, altsaa for 18 Aar tilbage. Lignende administrative Afgørelser findes med Hensyn til Spørgsmaalet om Drikfældighed som Motiv til at nægte den paa gældende Alderdomsunderstøttelse. Det hedder saaledes i en Skrivelse af 1898, ligeledes til Kjøbenhavns Magistrat: „Af den i Anledning af Begæringen om Alderdomsunderstøttelse indhentede Lægeerklæring fremgaar det, at Andrageren led af kronisk Alkoholisme, og til den optagne Afhøring har hans Hustru erklæret, at hans Drikfældighed var tiltagen med Aarene, samt at Hjemmet led derunder. Uagtet en af Magistraten fra en anden Læge indhentet Erklæring gaar ud paa, at Alkoholismen neppe var Skyld i den for Tiden tilstedeværende delvise Arbejdsudygtighed hos Manden, skønnes det dog ikke, at Alderdomsunderstøttelse under de foreliggende Omstændigheder burde være tilstaaet“. Naar det nu her foreslaas, at vitterlig Drikfældighed eller Erhverv ved Utugt skulle forhindre vedkommende i at faa Alderdomsunderstøttelse, er det altsaa ikke en helt ny Bestemmelse, der optages, eller en Bestemmelse, som fremtidig vil fratage Folk, som under de tidligere Forhold vilde have faaet Alderdomsunderstøttelse, Ret til at faa den. Snarere kan man vel sige, at den foreslaaede Bestemmelse noget indskrænker den nugældende Praksis og noget udvider Retten til Alderdomsunderstøttelse for saadanne Mennesker. Navnlig er jeg noget betænkelig ved, eller finder ret aparte, den foreslaaede Bestemmelse om, at i de sidste 5 Aar, altsaa fra det 55de til det 60de Aar, maa vedkommende ikke have drevet Erhverv ved Utugt. Naar dette optages i Loven, vil det let komme til at se saaledes ud, at saa skal og maa der ikke tages Hensyn til vedkommende Kvindes tidligere Liv. Man skal kun se paa dette, om hun fra sit 55de til sit 60de Aar har drevet Er-